Рицар Злигодень, вершник під чорним забралом,
В моє серце старе вдарив списом, мов жалом.

Кров із серця дзюрнула червоним струмком
І взялася на сонці прозорим димком.

Світ в очу мені змерк, дух у грудях заперло,
Моє серце старе раз здригнулось і вмерло.

Добрий рицар під'їхав, устав з румака
І, я чую, мене вже рукою торка.

В свіжу рану лягла рукавиця залізна,
Владний голос про щось говорив мені згрізна,

І — о диво! — у мене у грудях нове
Народилося серце, не мертве, живе.

Серце чисте і горде, палке і хоробре,
Молоде і невинне, божественно-добре...

Я лежав, і дрижав, і з невіри чамрів,
Мов язичник, що боже знамення узрів.

А той рицар ізнов уступив у стремена,
Головою кивнув і озвався до мене

(Зичний голос до дна мені душу потряс):
"Ну, шануйся ж тепер! Буде й так на цей раз".